Anastasia Gavrilovici

Industria liniștirii adulților

Casa de editură
Max Blecher

mirosul proaspăt de vopsea

e ceva sacru în felul în care plânge băiețelul chinez
în fața la Antipa ceva sacru și te umple de respect atunci când mama îi
plesnește mâinile îl ceartă să se gândească și el puțin la Mandatul
Cerului la
dinastia Zhou sau măcar la dinastia Han faptele de vitejie Marele
Zid Chinezesc și toată istoria care a făcut posibilă această
excursie într-un oraș blestemat pentru ca el să vadă scoici gigant
animăluțe de vârsta lui
împăiate craniul unei balene de acum o mie de ani găurit de un cântec ce
pur și simplu a scos-o din minți
mă umplu de respect pentru limba asta și merg mai departe la terase
șervețelele sunt la locul lor vântul le face să se zbată sub tacâmuri ca niște
inimi mici gata pentru transplant mă asigur când trec strada semn
că la locul ei e și
dorința de a rămâne în viață când știi că undeva cineva te iubește
sau măcar
se masturbează cu gândul la tine

acum trei zile la Universitate un bărbat și-a tăiat venele pe fântâna
arteziană cu
precizia unui sportiv care exersează zilnic la aceeași oră în același loc
așa se întâmplă când nu e nimic să te înduioșeze nimeni să-ți
plesnească mâinile să-ți dea o minge antistres un yoyo
la momentul potrivit sau să i se facă milă de tine și
să dea Ctrl+s

merg mai departe mirosul proaspăt de vopsea al
fântânii de la Universitate mă înviorează și
îmi face poftă de cireșe

lucruri simple

Poate că oamenii chiar dau tot ce e mai bun din ei doar
atunci când sunt zdrobiți, ca măslinele.
Sau poate că nu, ce știu eu, mintea mea e un șvaițer prin care
șuieră muzica șoarecilor de laborator când îi îmbrățișează șublerul.
Nu sunt alergică la nimic și totuși sufăr din orice, e suficient să-mi spui că
nu-ți place marțipanul și voi începe să plâng. Căldură umană eliberată
haotic, conținuturi psihice descărcate aiurea, nervi de dimineață, de
nesomn și lehamite, proiectați în cei dragi ca un avion care își
golește dejecțiile deasupra unui vas de croazieră. Nu-i nimic, te uiți spre
paharul cu bere, aproape că ai putea să-i vezi jumătatea plină, dacă n-ar fi
acoperită de amprente pe care, cu puțin noroc, va mai dura
10 ani până să le reproducă maeștrii cyborg. Sunt lucruri simple în jurul
nostru care îmi
fac inima origami. Anarhie emoțională, cutremure insesizabile,
frumusețea naturii
destrămându-se prin propriile forțe, orașe prin care se circulă mai
greu ca în sângele meu și tot aerul ăsta cu care nu am
știut niciodată prea bine ce să fac. E târziu, copiii te așteaptă acasă,
mai bine
nu mă lua în seamă. Suntem cu toții 80% „le am și eu pe ale mele”, restul
apă și calciu. Privește, constelațiile astea par moftul unui artist
contemporan, dar nu fac mai mult decât osatura delicată a unei păsări
colibri. În turnul de control nu a mai rămas nimeni, fotograful cu
Parkinson aproape că a nimerit butonul, măslinele sunt coapte, ar putea
fi sfârșitul. De s-ar opri odată aici.

aici

A fi singur pentru tot restul vieții ar putea crește riscul de a dezvolta demență cu 42% comparativ cu persoanele căsătorite.
(The Independent)

Nu dau doi bani pe ce spun oamenii ăia mereu triști, învinși de climă în
lupta pentru endorfine, nu cred în paturile lor nefăcute după standarde
europene.
Aici, la noi, în centrul unui oraș bine poziționat, dragostea
coboară încet, cu precauție, ca un alpinist ale cărui fese, strânse bine
în curelușe,
îți dau siguranța că nimic rău nu se poate întâmpla.
Aici, pe malul unui râu în care plutesc cele mai nobile rațe și
gunoaie de secol 21, lumina e o disfuncție tactilă care ne
împiedică să simțim pericolul. Pentru că noi mai mult nocturn decât
diurn, mai mult pe orizontală decât pe verticală, mai mult lucidele
halucinații ale verii, decât somnul odihnitor al anestezicelor.
Aici avem cruzimea de a încuraja oamenii pe patul
de moarte, aici neputința se dă prin noi ca pe Transfăgărășan,
deși suntem cu ppt-urile la zi și creierul
fezandat în săli de lectură și conferințe intergalactice.
Uite, praful ăsta argintiu care ți se împrăștie în jurul gurii
din șervețelul mototolit cu care te ștergi e
corpul unui superb fluture de noapte.
Aici stewardese cu sâni detașabili te vor învăța gesturile
de supraviețuire, dar dacă nu te descurci, nu-i nimic,

bumbacul hainelor tale va fi un bun fertilizator pentru solurile din Nicaragua. Aici nu-ți va fi niciodată dor de casă, vei înțelege stupiditatea acestei false intuiții etimologice. Gândește-te la suflet ca la o sobă micuță în care sunt sterilizate cele mai infectate instrumente. Aici, la noi, poți
fi singur pentru tot restul vieții.

ce mai fac

pentru Maria

de la radiații părul de pe mâini a încetat să mai crească sângele are arome
identic naturale de petrol și rugină iar acasă ne mâncăm
fastfood unii pe alții tu deja ai învățat
punctele slabe locurile unde dumnezeu și-a uitat lopățelele
îngropate în movilițe canceroase termenul de valabilitate al
glandei-fericire și cum să reziști în aprilie
când din ecran două fetițe rase în cap îți întind o frunză uriașă
de brusture zâmbești
cu umbreluța asta înfiptă în creier sub care o grenadă deja fâsâie zâmbești
cerșetorului care ne-a arătat acum câțiva ani mișcări haotice dintr-un dans
polonez înainte să dispară cu bicicleta pegas
sub roțile unui camion

ți-aș mai scrie despre nopțile în care cabluri de telescaun îmi intră
și ies din gură în speranța că fobia mea de părul lung încă
te face să râzi să mă fotografiezi cu fața congestionată și
bungee jumpingul deasupra minții mele au rămas
micile capricii pe care încă ți le îngădui

acum că am înțeles în sfârșit. delfinii dresați pentru misiuni militare te
împing cu botul spre mal depozitele de organe au program non stop orice
haină are o parașută încorporată poți încerca orice nu ai
cum să ieși din asta

ridică totuși cortina trage cu ochiul la spectacolul corect și dement
nu-ți întoarce capul ridică și voalurile de pe fața mea zbârcită
de atâta râs pentru tine i-am lăsat să-mi umple cortexul
cu grăunțe pentru tine zornăitul compulsiv și gesturile de bărbat cu
sindromul peter pan cândva o să-mi crească
bâte de baseball în loc de picioare o să
merg până la capăt.
nu ai de ce să-ți faci griji.

veștile bune

tot ce știu eu doare și dădea fericită din
clești mama-homar dintr-un desen animat când am trecut
prin fața locului de joacă am simțit în mine un grup de
cercetași veseli urcând în șir indian la vederea piscinei cu bile colorate îmi
amintesc era ziua cuiva șosetele micuțe mirosul lor dulce acrișor
toast-ul capetelor care se ciocnesc și brusc
băiatul care a urinat pe el când mi s-a ridicat rochia

mă uit la buclele perfecte ale fetițelor niște tuburi de drenaj care
    într-o zi vor
gâdila coapsele bărbaților ele se uită la sânii mei cu privirea stereo a unui
șarpe coral aș vrea să le mângâi să le vorbesc despre vremurile grele când
va trebui să renunțăm la înghețata preferată la capriciile
glandei lacrimale

deocamdată e bine chiar acum cineva inventează o mână
cibernetică în stare să masturbeze 2,8% din populația unui oraș mediu
altcineva a pus la punct dinții hibrid combinând celule din gingia umană cu
celule stem din dinții unui șoarece iar asta
ne va scăpa de proteze

în momentele de cumpănă cel mai indicat e să-ți
masezi mâinile până nu le mai simți bobițele de rodie
de pe spate fac mai întâi o crustă apoi cad
și cam astea sunt toate veștile bune

poligon

șervețele bere confeti și două lămâi cât ochii unui lemur pe acid
i-am mai spus și am închis telefonul râzând să fi fost tocmai acea eliberare
de endorfine motivul pentru care am uitat de ardeiul gras ce mai târziu
avea să ne
întristeze emoție înjumătățită bucurii frânte nebănuita legătură dintre
legume
și structura chimică a ceva ce arată mai degrabă a fagure de miere
în destrămare seara de anul nou planul de a mă îmbăta o ultimă dată
înainte să încep tratamentul *10 zile penicilină 6 luni moldamin săptămânal*
și apoi
mai vedem mi-a zis medicul cu detașarea pe care le-am admirat
întotdeauna la
măcelari și la curvele profesioniste a durat câteva secunde până când
cuvintele
au devenit biți și biții ca-ntr-un montagne russe văzut de pe un asteroid
au ajuns
la capăt cât se forma apelul găsisem deja trei comparații dar nu ai răspuns
poate că unele lucruri e mai bine să le păstrăm doar pentru noi
mă simțeam ca un avion forțat să aterizeze pe mlaștina Okefenokee un
băiat de mingi neîndemânatic și anemic insecta care ți se așază pe ecran în
timpul unui film în care oricum nu supraviețuiește nimeni
oare ce ți-aș fi putut spune atunci despre efectul voltaic al fricii
despre fetița care își face somnul de amiază într-o casă în flăcări
înconjurată de fiare sălbatice?

amânarea tratamentului nu ar face decât să permită virusului să migreze și să se cuibărească în organele cele mai importante imaginați-vă că la 30 de ani ar trebui o dată
la două zile să vă treceți tot sângele prin niște rinichi mecanici sau că pe
inimă v-ar apărea un fel de dantelă, o vegetație care va obtura circulația
sângelui nu vă doriți așa ceva, nu?
mi-am încheiat lent cămașa privind cu un amestec de curiozitate și fascinație
posibilitatea unei vegetații bogate și prospere exact acolo sub sânul stâng pe care să
stea scris BINE AȚI VENIT ÎN PARCUL NATURAL „INIMA NASTENKĂI"
vă rugăm păstrați curățenia!

era seara de anul nou în mine un pompier piroman voia ca totul să
băltească în alcool înainte să arunce petarda se deschideau toate
șampaniile când mă atingeai fie și din greșeală voiam
să decupez o secvență pe care s-o pot derula când mi se va spune
acum gândește-te la ceva frumos apoi acul și mâna plesnindu-mă ușor
peste fund poligonul ăsta în care trag doar
orbii și lunetiștii începători

e doar tristețe

Nu e depresie, e doar tristețe, impactul locului gol din pat
unde dragostea apare și dispare ca o eczemă, un punct
roșu pe radarul unor marinari daltoniști. Nu e depresie, ci
mai degrabă o dezamăgire plină de duioșie când știi că nimic
nu deosebește gura întredeschisă de plăcere de după
orgasm de cea a unei fetițe cu polipi în timpul somnului.
Mâna mea care mângâie de patru ani același bărbat și
mâna unui jucător de tenis sunt la fel: urâțite, umflate, dar sigure.
Obediente. Cândva știam să spun cuvinte salvatoare, să asamblez
după instrucțiuni androizi veseli, să croșetez plase de siguranță pentru
acrobați,
spitale de nebuni și multinaționale. Prezența mea era dorită, simțită,
treceam prin fața senzorilor, iar ei mă recunoșteau, dându-mi apă, săpun
și lumină.
Acum nu-mi mai cere nimeni nimic. Răspund doar la mailuri și comenzi
simple
vă rugăm să ridicați cardul vă rugăm ridicați banii vă rugăm să ridicați
chitanța.
Dar nu e depresie, nici măcar un pic, nici măcar din greșeală, deși am
o inimă de camembert și, înfipt în ea, stegulețul unei capitale habsburgice
în care nu mai vreau să mă întorc niciodată. E doar tristețe,
doar un simplu fenomen demografic ce va dispărea odată cu noi.
Pâcla aceea
groasă pe care copiii o pictează în jurul munților la ora de desen și
fără de care peisajul ar fi incomplet. Așa că fii liniștit, nu te întreba ce

limbă vorbesc oamenii în visele maimuțelor, mai aprinde-ți o țigară, vino acasă la orice oră. Sunt aici și te aștept, fiindcă nu e depresie, e doar tristețe.

wishlist

știu că ție nu-ți lasă nimeni bilețele pe frigider mai ales când drumul
până la el e tot mai lung apucă-te de cozile împletite care îmi cresc
direct prin ghips și vino. apa bâhlită a fost îmbuteliată
în țestele câtorva prieteni neapărat să scrii și tu poeme în felul ăsta
vom face o flegmă colectivă numai bună să coboare peste
casa poporului

ce tot stai cu săbiuța frântă mai bine adu-o să
ți-o lipesc cu gumă de mestecat nu e nimic dincolo de zidul în care
îți izbești mânuțele nicio diferență între om
și un gândac terorizat de lumină

ziua asta își stoarce cârpele peste resturile minții ia o brichetă și
dă foc buruienilor care-au năpădit
armura de nichel

șarpele e o jucărie cu venin ieftin dar îți desenez
o cămașă de forță. femeia pe care o vrei tu
se sufocă înăuntru
dispare

Viețile altora

Citesc despre viețile altora pe Wikipedia,
despre Sven Marquardt, paznicul de la Berghain care nu lasă oamenii să
intre în club dacă nu le place fața lor, despre Sfânta Mare Muceniță
Anastasia, izbăvitoarea de otravă și despre pisica
moștenitoare a lui Karl Lagerfeld. Dacă cineva ar încerca să-mi
povestească viața pe Wikipedia n-ar întâmpina nicio dificultate.
La nici 24, are ceva din ritmicitatea și limpezimea unei perfuzii.
Micile și marile bucurii, nuanțele emoționale, lucrurile care îmi fac inima
ferfeniță stau aliniate și strălucesc îmbietor, ca niște bucățele
multicolore de sushi într-o cutie năpădită de furnici. Am iubit
un singur bărbat, care acum se întoarce spre mine când nu-și găsește
cuvintele, iar asta mă face fericită. Când lipsește, mă apucă o
tristețe mocnită, ca atunci când te-ai străduit 3 luni să pui
plastic la plastic, sticlă la sticlă, hârtie la hârtie și vine mașina de gunoi
și ți le varsă pe toate la un loc. Copilul meu, acum cât o boabă de fasole,
întâmpină celelalte boabe de fasole din salata mâncată la prânz.
Conțin fibre, magneziu și neurotransmițători esențiali pentru memorie,
terminologii exacte, aducătoare de liniște.
Sunt încă tânără, fertilă, răbdătoare, o tufă
de brebenel ale cărei flori vor rezista mult,
dacă n-o să vină câinii orașului să-și facă nevoile prea curând.
Afară începe toamna, o toamnă univocă și previzibilă ca un
critic literar de la Cluj, sunt pregătită pentru orice și puțin
mă interesează că moaca mea nu m-ar ajuta să
intru în cel mai hardcore club berlinez.

Dacă cineva ar vrea să-mi povestească viața
pe Wikipedia, aș vrea să rețină un singur lucru:
cum ne ținem de mână în somn, ca vidrele în apă
pentru a nu fi purtate de curent
una de lângă cealaltă.

poveste de seară

o furculiță scăpată pe gresie urme de toc în
dâra de sos petrecerea se terminase în dreptul hublourilor de la
bucătărie apărea din când în când o căpățână de bărbat înfășurată în
sârmă ghimpată mâna
ridicată în aer ca și cum aș fi smuls burka pelicula
de alcool din salivă aburul dulceag de parcă cineva
tocmai ar fi făcut dragoste acolo
nu pot tu ar trebui să înțelegi eu încă o iubesc nu puteam să văd
decât cauciucul deformat de căldură – gura contorsionată
la o masă vecină mâna lui cobora între coapsele ei câteva musculițe
se jucau în casca de motociclist și nimic
nu putea întrerupe asta nici mănușile nici plânsul de muțunache
încurajat de lumina trandafirie & refrenul de la *still loving you*
orice ai fi făcut spuma continua să se usuce în pahar chelnerii strângeau
mesele spălau pe jos pregăteau sala de bal în care noaptea vin să danseze
oameni în scaune cu rotile iar eu scrumam într-o
chiflă cu susan erotică și nepăsătoare
cu gândul la o dimineață de aprilie imună la suferință din
brațele tale aș fi putut pune pe fugă o armată de teroriști
spre noi se apropia un copil și pentru câteva secunde fața lui gălbejită
o compresă cu iod a strălucit mai presus de
toate dramele nocturne mai presus de umbreluțe
de brațele lor metalice care
nu se apără de nimic
nu te apără de nimic

ne-am ridicat de la masă puțin amețiți am vrut
să-mi sigilez timpanele să țin toate
poveștile pe care mi le-ai șoptit într-o singură noapte
așa cum bunica păstrează siropul de trandafiri în sticle de grolsch

din camera de alături se auzeau râsete cântecul fumigen al dozelor de bere
al țigărilor înăbușite pe suprafețe umede m-am strâns
în tine ca o insectă sinucigașă în burduful acordeonului și am început
să plâng mi-am închipuit că eu sunt dirijorul
care după concert își freacă mâinile cu sodă încercând să scape
de orice urmă

te-am întrebat până când o să rămânem așa
mi-ai desenat o inimă cu branhii mi s-a părut că
tremură puțin foarte
puțin

mâinile sunt niște ambulanțe de jucărie gonind

pe trupul tău în toate direcţiile şofer e un psihopat uite
cum șuieră prin proteză în fața prăpastiei

suficient de ţicnit să te apropii asta a ajuns
autocontrolul

am văzut dorința și lupii isterizați de
singurătate le-am simțit disperarea în mine

mirosul gâtului tău în cele din urmă respirația
violentă și ochii de wolfram oprindu-se pe clavicule

ceva să-mi poată reda calmul în momentele astea sunt
păpușa urâtă și lacomă îmi fac harakiri în baia ta

cu sânii de cârpă o să-ți astup pieptul dezbracă-mă
sau pune-mi o botniță la nevoie pot să și plec

să vină amețeala și păsările răpitoare să-mi ciugulească
parașuta deasupra ta

se poate trăi și așa

am trecut și peste iarna asta peste sonoritatea
goală a camerelor din care ai vrut să plec și
am plecat peste somnul defazat iar acum când
a dat căldura și în sfârșit putem dormi din nou
dezbrăcați fiecare își vede de ale lui luăm taxiuri
diferite și ne dăm seen pe facebook nopțile
tropicale ale iubirii noastre par niște metastaze
digitale ale minții mele o amintire arhivată doar în
senzorial poveștile despre suflete pereche sexe
pereche nu mai spun nimic nici unei romanțioase ca mine
îmi doresc lucruri simple o digestie ușoară puțină
tandrețe un pahar cu lapte rece când mă trezesc
dar zilele trec și încep să mă obișnuiesc se poate trăi și așa
se poate să adormi lângă laptopul încins și noaptea să te
lipești de el ca să simți puțină căldură
ultima noastră întâlnire a avut ceva din disciplina și
corectitudinea țărilor nordice nimic erotic nimic eroic doar
calmul vapoarelor obosite când se îndepărtează de port
mașinuțele bușindu-se în bâlci cu frenezia inimilor noastre
după alcool ar fi putut deveni soundtrack-ul unui scurtmetraj despre
regăsire
n-a fost așa nici măcar rutina verbală a cuplurilor distanță
între scaune intimitatea asimptotică a barului
m-am întins peste masă până la mâinile tale
ți le-ai tras înapoi în momente de genul ăsta

dacă s-ar așeza pe mine o drosophila melanogaster m-aș prăbuși
te-ai dus să fumezi am multiplicat și mărit în gând imaginea până
am obținut-o pe cea dorită noi pe canapea serialul căzuse plapuma și
pentru câteva secunde cât ți-am văzut picioarele m-am
emoționat așa cum poate doar marii maeștri italieni se mai
când după 24 de luni de maturare asistă la deschiderea unei
roți uriașe de parmezan cel mai trist e că îmi place prea mult cum
te miști deasupra mea cu tot hardul și softul tău cu patternurile
toxice în care te complaci chiar și acum când
nu mai ai nevoie de mine și indiferența mă
neutralizează iar diminețile nu mai au frumusețea hormonizată a
legumelor din supermarket chiar și acum când între noi
doar iluzia comunicării survolând stepa virtuală economia a
1,5 litri de salivă produsă zilnic involuntar cu care în
absența ta nu știu ce să fac și cel mai trist e că zilele
trec și că se poate trăi și așa

oamenii care își tatuează delfini

pe cioturile rămase după amputare orașele în care întunericul
a fost un pretext suficient să ne luăm în brațe nu-mi
mai spun nimic

dacă respectăm regulile jocului realitatea
trece cu tractorul peste inimile noastre din care elefanți
negri își retrag speriați trompele

cineva își înfige harponul în mintea mea
îmi dă statueta oscar pentru
cele mai fucked up scenarii

o fetiță paralitică își împletește păpușile
imaginare ochii îi joacă în cap
iată o instalație de crăciun

nu mai vreau să simt frica foșnind o pungă de plastic
în pieptul meu cât de ridicol să țin ceva mic și lipicios
sub limbă înainte de culcare

acum când mâinile tale palide răscolindu-mi
corpul ca niște proiectile naziste îmi pot
aduce atât de ușor împăcarea

jucării defecte

jucării defecte lăcuste de 8cm ieșind din pântecul femeilor
din Stavropol asta visez în nopțile de august iar în timpul zilei râd
stau degeaba fac dragoste și vorbesc singură sunt
un container genetic pentru fericirea și nefericirea unei
familii numeroase sunt
mai bătrână decât independența Singaporelui sunt
mai bătrână decât independența Kosovoului sunt
corpul împins lângă tine de o apă care aduce la mal deșeuri
și animale umflate sunt toate astea învăț să nu-mi mai fie rușine beau apă

din toaletele parcărilor subterane urmăresc oameni
la metrou când țâșnesc ca dinții din gura
unui boxeur mă excit când îi văd mâna atingând iedera
de plastic la o terasă din cartier dezinfectez rănile cu petrol și torn
resturile în chiuvetă pentru că uneori când iubești trebuie să smulgi
firele de sutură cu dinții râcâi cu un compas țesuturile
moarte îmi fac rochii din ele și doar dacă mă lovești încep să vorbesc
și tremur atunci când mi se spune să nu tremur și bucuria
când simt contrastul termic al corpurilor fața mea se
luminează ca farfurioara plină cu mucuri de țigară pe care o adiere
le face să pâlpâie încă o dată

nu-ți fie frică ia lucrurile așa cum sunt trăiește într-o casă năpădită de
igrasie gândaci de care nu poți scăpa nu privi înapoi într-o zi sângele o va
lua la goană prin țevi va umple cisterna acolo plutesc rățuște

cu ace înfipte-n gât acolo e amintirea deșirată a unui poet de care
te-ai putea îndrăgosti acolo pașii împleticiți spre microfonul la care
te vei întoarce convinsă că de data asta vei spune tot
descompusă de emoție și împăcată
cu tine să te prăbușești lângă capul meduzei

acum e totuna

cât de bine poți cunoaște un om cât de periculoasă e partea
subacvatică a unui aisberg cât de mult ai vrea
acum să nu știi nimic despre asta să poți căsca
liniștit în taxiul care te duce acasă după o noapte etilică și singura
tristețe să fie că nu ești melc și casa ta e departe iar frigul deja își începe
acupunctura/dacă ești femeie
la 5 dimineața când treci prin fața covrigăriilor bărbații
de dincolo de vitrine îți zâmbesc apoi rup cu tandrețe
intestinele de aluat la 5 dimineața singurătatea lor
e la fel de apăsătoare ca a criminalilor
dar a cui nu e

te gândești aiurea de câte secole de știință e nevoie pentru a putea
măsura amplitudinea dorinței/cu un microfon între picioare
s-ar vorbi mai ușor despre asta/scuipatul dimineții se prelinge pe cer
ai vrea ca berea aia răsuflată care țâșnește din soare să rămână
în spatele geamurilor cândva un șervețel îmbibat în urină ți-a întors
lumea pe dos și a împrăștiat-o pe gresia băii din club A

algele sfâșiate de pe o plajă sau sinapsele astea tâmpite
acum e totuna/poate pur și simplu la 5 dimineața peisajul
emoțional de-aici provoacă greață

un măr roșu

e vară și tu încă ești lângă mine
bolborosi parameciul către paramecița sa și corpul lor comun lumină
puțin acvariul
lângă el patul mișcările noastre respirația condimentată ce anume
din toate astea ar putea schimba conținutul aerului? două ființe
devenind o punte citoplasmatică o zi obișnuită o întâmplare ca oricare alta
un bătrân sculptor în grăsime mi-a spus că într-o relație
unul dintre parteneri se atașează definitiv de celălalt și nu
va mai fi capabil să trăiască pe cont propriu în caz că
totuși e un comportament ciudat nu prea se întâlnește la oameni
mai degrabă la protozoare și morse o informație de genul ăsta
e o ambulanță care nu a ajuns la timp un măr roșu
devine un măr galben devine un măr maro devine un măr alb
tapetul se umflă tencuiala se coșcovește pozele cu cei dragi cad
una câte una și dispar sub moloz nu suntem primii care descoperă asta și
totuși
mutațiile afective care au avut loc în familiile noastre de-a lungul
generațiilor
ne fac vulnerabili în fața schimbărilor sau poate numărul
greșit de proteine și lipide e cel care ne împiedică să omorâm

e dimineață și lumina trece aproape tomografic peste perne
acolo unde creierele noastre își spun povești de când erau mici
fac planuri de vacanță și râd ca două conopide grăsuțe
înainte să intre în cuptor

de dimineață ca-ntr-un tablou de dalí

privit de un milenarist ieșit la pensie hainele sunt încleiate
într-un gălbenuș prelins pe scaun soarele
în cameră un miros de cauciuc ars aștept să te întorci
cu fața spre mine să-mi asculți respirația simfonia asta
țopăind în boxele unui abator în flăcări sunt oricare dintre
lucrurile cărora nu le poți spune pe nume când te trezești

de la fereastra ta am văzut oameni plutind în noapte
ca niște lampioane s-au încâlcit în gard și flacăra nu a mai pâlpâit
între tine și prăpastie sânii femeilor pe care le-ai iubit sunt niște airbag
stricate și nimeni nu blurează imaginea asta

în noapte dragostea nastenkăi e o pungă de
pufuleți cu surprize în care un bărbat frumos și foarte
trist scormonește pe furiș

apropie-te înoată
până dincolo de geamandură până ce nu mai doare

sau mai bine apasă-mi perna pe inimă până se oprește
zgomotul de tractor de-aici știu
vei unge ușa cu miere și te vei strecura afară

spre dimineață

și tot în frumusețe îmi va cădea capul

în dimineața aia am deschis televizorul așa cum obișnuim noi să
deschidem televizorul doar când mâncăm și fețele noastre
umflate de somn devin încet încet niște mingi
de rugby din care a ieșit aerul lumina urca din infuzia de masala
turnam în cană încercam să descâlcesc visul când au trecut tancurile
peste mine câteva cuvinte și mi-am simțit corpul tras pe roată așa cum
 au mai fost
doar martirii în niște vremuri care orice ai spune au
fost mai bune decât cele de-acum
acum tu ești în Istanbul traduci poezie și dormi
într-un pat în care eu nu sunt dar nu asta
mă împiedică să înghit sâmburele de avocado înțepenit în gât
atac cu bombă activată prin telecomandă 11 morți și 36 de răniți în poze
indicatoarele cu Taksim sunt strâmbe bucăți de autobuz amestecate cu
bucăți de oameni ploaie un strat de frunze mângâierea vegetală a morții
înainte să-și înfigă dinții piesele unui joc
de lego despre care nu-ți dai seama dacă sunt asamblate
sau nu banda galbenă de la breaking news continuă să vânture
inimile ca printr-o telecomandă lacrimile ca printr-o telecomandă mintea
proiectează dezastrul și nu-mi mai pasă dacă tremur și mă văd muncitorii
 ei decopertează
blocul fără ca asta să aibă mai mult sens decât ce se întâmplă în lume
 împleticirea
picioarelor mangrove tăiate de la rădăcină umblu năucă prin casă
 mă izbesc

de lucruri până la pat așa cum obișnuim noi când ne grăbim
să facem dragoste îți scriu pe facebook și tremur cu telefonul în mână
    și nu mai sunt
în stare de nimic și ceva în mine s-a destrămat toată încrederea aia
    coconul despre care
îți vorbeam cu o seară înainte am îmbătrânit cu 10 ani uneori îmi dores
    să fim
niște oameni simpli într-o casă de la marginea unei mări fără nume
unde nimic nu ne-ar putea atinge să cultivăm legumele noastre preferat
    și să facem
copii mă uit la poză și nu mă pot calma deși ești bine și nimic
nu poate atenta la frumusețea celor care au scăpat
și poate că frumusețea va salva lumea
și frumusețea te ține departe de zonele turistice
și tot în frumusețe îmi va cădea capul când se va lăsa
noaptea cu ghilotina coșmarului cu draperiile trase până la sufocare
peste tot ce nu înțelegem și nici n-o vom face vreodată

în partea asta a orașului inima nu mai bate, ci tremură
ne-a explicat în garsoniera ei întunecată de poetă
noir tu nu ai spus nimic doar ai zâmbit cum îi
zâmbești unei balerine la sfârșitul dansului
privind cum prin colanții albi încă îi zvâcnește
piciorul metalic

Berlin

Îți aduci aminte când ai ajuns, S-Bahnul încă îți vuia în urechi
era dimineață, foarte devreme, oamenii aceia palizi, care își
îndesau mai bine căștile în urechi în drum spre muncă păreau
deformări ale propriei persoane și poate că asta și erau, până în
    Alexanderplatz
totul avea să devină mult mai clar.

Ți-ai adus aminte de serialul cu lumi
paralele, în care versiunile noastre mai bune repară greșeli și
se ocupă cu maximizarea șanselor de supraviețuire ale
transsexualilor, orhideelor, cangurilor lingviști, întuneric
și apoi din nou lumina de la suprafață, natura cauterizată, negrul
îngropat până-n gât în viața gay berlineză, lumea noastră,
arhipelagul nefericirilor noastre.

Când ai coborât nu știai dacă ai coborât bine, când ai inspirat aerul din
Wannsee ai sperat că va fi altul, când ai ieșit la suprafață nu te-ai mai
emoționat ca altădată, în stradă năvăliseră liceenii gălăgioși, cu
enzimele lor proaspete, cu drogurile și *Scheiße*-le, ei nu trebuie să
cheltuiască mulți bani ca să se îmbete.

Te aștepta fumând prima țigară a zilei, atingerea ta l-a speriat,
bucuria revederii, intruzivă și stângace, spărgându-se în stabilopozii
    imaginației
din care el scoate iepuri mici și diformi. Ați ajuns în cameră, la duș

apa șiroia Berlin Berlin, apoi în fața ferestrei apoi în pat Berlin Berlin
    până când
ați obosit, ca două uși rotative în care s-a blocat un grup de chinezi
    extaziați.

După somn plimbarea, mersul pe jos, sincronizarea, cucerirea teritoriilor,
Brandenburger Tor și Unter den Linden, Tempelhof și Friedrichstraße,
geografia corpurilor înghițită brusc de geografia „adevărată" și
la fel de brusc, în Tiergarten, văzând copacul acela uriaș,
pentru care a trebuit să mergi 15m în spate ca să-l prinzi pe tot în poză,
descoperirea că încă rezistați.

Exista și acolo memoria musculară.
Existau camioanele rele, care exportă fructele
ratate genetic în țările estice de unde veneai tu și unde oamenii
s-au ratat și ei.
Și mai existau camioanele bune în care se aduceau sticle de vin
californian pentru ca puzzleul cinei să fie complet.

Pe malul lacului, la apus, cele două
pahare și cele două țigări aprinse, iar în scrumieră grămăjoara de scrum,
sâmburii de măsline, fâșiile de grăsime de pe prosciutto
și micile ghemotoace
de păr roșcat, resturi organice și
anorganice, ultima seară acolo, demnă de un tablou mediocru de Van Gogh.
În depărtare se auzea trenul de noapte, vara noastră se pregătea
    să explodeze,

gheizerul ăsta defect, care avea să ne împroaște cu mâl împuțit și vietăți
mutante când ne era lumea mai dragă și toate în jurul nostru
creșteau și scădeau în ritmul cursului valutar, mai puțin

dragostea, doar ea prolifera ca o tumoare harnică, hotărâtă să-și
facă treaba repede și bine, și planurile de viitor dispăreau unul câte unul,
așa cum dispar avionașele de hârtie într-un ventilator performant,
luând cu ele pe rând vinul californian, geografiile, iepurii mici și diformi,
stabilopozii, S-Bahn-ul, Berlin Berlin.

3D

Pentru 50 de lei instalatorul îmi desfundă W.C.-ul.
Pentru 50 de lei, eu dau meditații la engleză/română.
căcatul din mintea unui om e mult mai periculos decât
căcatul din mațele lui spunea cineva și tind să-i
dau dreptate, îmi suflec mânecile și-mi trag mănușile din latex și
prapur peste lecția asta avansând la întâmplare, ca o
gondolă abandonată în inima multiculturală a Veneției. Inima,
proiectul ăsta confuz, care mi-a dictat câteva lucruri corecte, excese
de toate felurile, răbdare și profesionalism, dar mai ales apetența pentru
lucrurile
murdare, care sclipește în ochii tuturor vidanjorilor, n-ai cum s-o ratezi.
Când plec de la voi, Alex1, Alex2, Alex3 și de la tine, Diana, să știți că beau
mult și citesc mult și fac dragoste (mult) cu un poet și îmi frec
gura cu benzină, numai să scap de urmele pe care treaba asta
împuțită mi le lasă peste tot. Nu e ușor să vă scot căcatul din cap,
deși sunt obișnuită cu el, am fost și eu de multe ori în și nimeni nu
a venit la mine cu crenguța de măslin în cioc, de care să mă agăț ca să ies. Nu
e ușor, și de-aia când plec de la voi am nevoie să mă duc direct la cinema
și pentru 50 de lei să văd muzeele Vaticanului în 3D,
Hiroshima și Nagasaki în 3D, filme porno în 3D,
binele și răul, serotonina și monoxidul de carbon
în 3D, dejecția, denigrarea, dinastiile de *digital divas*
râcâindu-mi cu unghiile lor false sintaxa și neologismele
de pe creier ca de pe-un uriaș recif de corali
înainte să fie dinamitat.

cochilie

în mijlocul nopții muzica apei minerale din pahar se oprește
odată cu muzica proceselor digestive plăcile tectonice
din capul tău au încetat să se mai ciocnească la ora asta
e în sfârșit liniște
dacă faci o crăpătură în craniul celui mai apropiat om și
înfigi un pai poți vedea un atelier
unde mecanicul și-a prins mâinile-n menghină doar pentru
a construi o imagine și urlă doar ca să afle de câți
decibeli e nevoie să-ți pierzi
timpanul vocea mințile membrana fragilă a
somnului întreruptă de flashurile routerului
mai stau puțin lângă tine ghemuit cu plapuma trasă
peste cap pari un băiețel rușinos care își ascunde capul
proaspăt tuns zero la mijlocul nopții e bine să ai
un corp cald aproape și respirația lui să imite portul
din Marsilia într-o zi de iunie eu mă îngrămădesc în tine ca într-o
cochilie aștept dimineața
să deschizi ochii să mă privești o cadă plină
cu clăbuci murdari și ghemotoace de păr în care vrei să intri o clădire
gata să se prăbușească în care totuși vrei să
pătrunzi

mâl, roșii modificate genetic și seringi

1.
problema ta e că nu ai suficientă voință
voință pentru ce? țeava cu motivație s-a
spart în oamenii din jurul meu sunt mulți și îmi vor
binele dar asta n-o să-i salveze și eu vreau binele chiar și atunci când
stau în mijlocul mulțimii cu mâna încleștată pe sticla de bere și privesc
    fețele
transpirate capul zvâcnind mișcările de cal ale părului în
aerul de celofan în muzica proastă aici tristețea e cel mai bun garou
    aici vin
peștii să aleagă aici vin pizdele
depresive se îmbată și dansează când corpurile lor nu mai
spun nimic nimănui aici am fost și noi după ce ne-am spart în
camera de la Frida și mi-a fost frică
hanoracul verde legănându-se în cuierul compartimentului trezind
nevoia de ordine spasmele la vederea capacului portocaliu de Fanta
la o sticlă de apă vibrațiile boxei împingând
scrumiera spre marginea mesei gura ta deschisă în timpul somnului văd
tot mai des un bărbat răbdător încercând să mă țină de mână părinți
iubitori vorbind într-o limbă a făcătorilor de minuni
vreau liniștea lor calmul oamenilor care știu că
există o rugăciune pentru orice
inima mea a dat și dă tot ca o broscuță
aplatizată sub roțile unui tir

2.

în fața unui bloc am văzut
copiii punându-și păpușile să facă dragoste m-am gândit la corpurile
noastre la
corpurile din Vamă colcăind de hormoni la liftul hotelului și cada
în care aș fi vrut să mă înec la băile din baruri duhnind
a singurătate și vomă întoarce-te
spune-mi tu o poveste cu oameni mai simpli o poveste în care parașutele
se deschid la timp și soarele nu e desenat în Paint sau pe afișe cu
vacanțe în Grecia o poveste care nu mai adoarme pe nimeni

3.
în drum spre casă m-am oprit lângă magazinul din
Pasajul Scărilor în lumina mov rochiile erau pe manechine o armată de
mirese cu cod de bare pe decolteu te aștept mă duc la baie deșurubez
    capătul
dușului jetul să-mi împingă pastilele pe gât de câte ori am vrut să smulg
nenorocita de pâlnie prin care se deșartă deșeuri
radioactive în piscină să mângâi femeia care plânge îndesând
doze de bere în sacul de gunoi pentru că nu știe să coasă o
perucă suficient de frumoasă pentru chelia iubitului ei să mai văd o
dată răsăritul din patul în care o să ne putrezească
sexele nu-i nimic vena se zbate împroașcă tandrețe ca un furtun
scăpat din mână radiografia camerei obiectele dragi coșmarul
vulcanul ăsta care aruncă în mine cu
mâl roșii modificate genetic și seringi pentru că
sunt o vietate hidoasă din Cernobîl pe care și cilindrii de laminare o
scuipă când cerul se clatină

căsuța din lego s-a prăbușit sunt nopți

în care te visez și în mine se trezesc un azil de bătrâni schelălăind
după bucățica de carne căzută din gură pescăruși
lacomi târându-mi prin motorină capul
plin cu rumeguș

am rezistat coșmarului m-am ridicat din pat mi-am aprins o țigară am
văzut strada lumina scursă din vitrinele magazinelor un bărbat
se masturba în fața manechinelor și asta m-a calmat
pentru că și eu

am zile întregi în care îmi îndes
capul în tricoul tău și trag din el ca un aurolac dintr-o pungă
și eu am crezut că sexul meu e o vrăbiuță
moartă-n zăpadă că voi avea mereu șapte ani și doar tata mă va lăsa
să adorm pe burta lui ca o nucă de cocos

când stau pe spate prin cap îmi trec imagini cu tine –
telegondole
în care e cald & frumusețea derutantă a unui gest salvează

telegondole ca niște păianjeni tineri împinși spre
flacăra aragazului

instrucțiuni

poate ar fi timpul să renunți la întrebări oricum
și în memoria ta va crește un ștergător de parbriz
eu încerc să trag de timp să-ți mai
desenez o oiță bolnavă număr
turațiile inimii ți-aș vorbi despre dragoste dar și ăsta e un lucru
de mult uitat șoptește vulpea îndesându-mi
carabina între coaste

corpurile sunt niște ecrane touch screen în care se zbat musculițele
carbonizate ale instinctului te sfătuiesc prietenește micule
prinț scoate-ți din portofel o iconiță o poză cu floarea ta și salvează-te
secționează planeta fă ceva cu drujba aia
să se prelingă lumini de discotecă aici & pretutindeni

va trebui să te obișnuiești cu lucrurile simple care țin
mintea bine învelită într-un ghem cețos de amețeală să colecționezi
timbre înaintea oricărei furtuni anunțate

ceva scurt și cuprinzător noi într-o carte despre apocalipsă
cu ilustrațiile autorului

Ce știi tu despre foame, domnule Patrimoniu?

Cum se văd lucrurile de sus, că de jos oricum nu înțelegem nimic
scria cineva distribuind poza unei drone polițiste
cu Notre Dame în flăcări. La 22:05, când focul încă îi
mistuie acoperișul, câți nu se gândesc deja la
potențialul artistic al acestor imagini iconice.
Un dramaturg obosit plecat în Franța spune că tragicul incendiu
ne obligă să ne punem întrebări profunde despre sensul dramei.
Cum să nu. Un simplu scroll ne arată că, în aceeași zi, un
copil a fost găsit mort în fosa septică a școlii, dar copilul nu
e important, avea o istorie de 3 ani, nu de 850.
Pădurea amazoniană nu arde toată odată,
ci puțin câte puțin, prin incendii controlate.
Când focul a pârjolit casa unei familii cu 8 copii, nimeni n-a
reduplicat acea construcție banală,
fiindcă o casă nu e un simbol național sau al civilizației europene.
Nu-i importantă.

*

Când grajdul bunicii a ars cu tot ce era în el, în vara în care
a rămas văduvă pentru a doua oară, nu a fost important, grajdul ăla nu
avea
rozete sau fațade dantelate. În el n-a fost încoronat niciun împărat,
dar s-au născut câțiva viței. Când căminul de bătrâni din
Focșani a ars nu a fost important, pentru că nu era

vizitat de 14 milioane de turiști pe an.
Nu bani. Nu profit. Nu vederi la
5 euro. Nu poză pe instragram. Când alunița mea a fost
cauterizată nu a fost important, deși era întunecată și
gotică, dar alunița mea nu e un obiectiv turistic, alunița mea nu
face parte din Patrimoniu.

*

Ce știi tu despre foame, domnule Patrimoniu?
Despre femeile violate, care nu au alte brățări în afară de cele din
coji de salam? Care n-au cunoscut decât fardul vânătăilor?
Despre sirienii explodați, moloz uman și moarte în floarea vârstei?
Despre fețele intubate care dispar în spatele ușilor automate pentru
totdeauna?
Despre sărăcie și mizerie și apă potabilă?
Așa se văd lucrurile de jos, că de sus oricum nu se înțelege nimic.
Dar nu fi trist, domnule Patrimoniu, noi oricum vrem
spitale, nu catedrale, oricum mai avem Versailles și
Capela Sixtină, Turnul Eiffel și Sagrada Familia,
Manneken Pis și Champs-Élysées.
Ești o eclipsă estetică de o aiuritoare perversitate, o constelație de
magneți pe frigiderele intelectualilor. O ploaie de vară
care nici nu ajută, nici nu strică.
Ești un cactus care nu are nevoie de nimic.
Învață-mă, acum mai mult decât oricând,
să fiu ca tine.

Chestionar

Atenție! Pentru îmbunătățirea calității serviciilor oferite de organizația noastră, această convorbire va fi înregistrată. După semnalul sonor, apasă tasta # și răspunde ferm.

Descrie-te în zece cuvinte. Ai grijă ce alegi, cuvintele creează imagini,
iar imaginile îi pot afecta emoțional pe cei din jurul tău.
Ce-ți place cel mai mult la tine? Ce detești cel mai tare la tine? Cine
ești tu când nu se uită nimeni la tine, cine te rade în locurile unde
nu poți ajunge?
Nu vrem să știm ce o să te faci când o să fii mare, spune-ne doar
dacă primul tău job a venit la mult timp după primul tău
blow job și descrie pe scurt oricare dintre experiențele bifate.
Menționează trei valori europene cu care te identifici și în numele cărora
ai fi în stare oricând să-ți faci harakiri în parcarea celui mai mare mall
din orașul tău. Ce anume crezi că te recomandă pentru acest festival internațional
dedicat tinerilor talentați sub 25 de ani care nu știu să deschidă
un borcan înțepenit?
Care nu au pus niciodată la pariuri sportive și nu au nicio direcție în viață.
Viața pe Marte, Viața la țară, o țară ca afară, numerotați variantele propuse
în ordinea preferințelor.
Care e cel mai recent act de caritate făcut? Când te-ai
implicat ultima dată activ în viața comunității tale? Crezi că femeile, homosexualii și

împletitorii de covrigi beneficiază de aceleași drepturi ca tine și
împreună formați inima societății?
Definește cuvântul inimă.
Mai definește-l o dată și compară-ți răspunsurile cu cele ale vecinilor
sau cu
rezolvările de la sfârșit.
În ce țară nu ai vrea să locuiești niciodată?
În ce țară ai fi preferat să te naști?
Crezi că dacă în Europa ar exista mai multe plantații de tutun,
copiii ar fi trimiși să muncească pe ele? Te consideri o persoană morală?
Povestește în câteva fraze ultimul vis erotic avut.
Dacă ai putea trăi într-un film, care ar fi acela? Argumentează în 5 rânduri.
Consideri că lumea ar fi un loc la fel de bun fără tine?
Care este aportul tău la creșterea calității vieții? Dar la rata natalității?
Preferi mormintele verticale sau orizontale? Incinerarea sau înhumarea?
Ketchup picant sau dulce?
Ești o persoană cu standarde duble?
Ce talent sau abilitate ți-ar plăcea cel mai mult să ai?
Crezi că masturbarea, la fel ca poezia, este o îndeletnicire a
oamenilor singuri și inadaptați?
Cât de mult ești dispus să aștepți pentru a-ți păstra prioritatea
în preluarea apelului? Ești genul de persoană care preferă
să-și vadă numele pe cărți în loc de bonuri de masă?
Spune-ne de ce reduceri beneficiezi ca să-ți spunem cine ești.
Spune-ne că nu te interesează banii, ci experiența, recunoaște că și tu
ești acolo pentru proseccoul de după, spune-ne că tu niciodată anal,
că tu nu cu minciuni și subterfugii aducătoare de noroc și faimă,

că tu nu vrei nimic din toate astea, ci doar să *make the world a better place.*
Crezi cu tărie că frumusețea va salva lumea?
Sau măcar Uniunea Europeană?
Răspunde cu sinceritate la toate întrebările de mai sus, lasă o adresă
de mail
și vei fi contactat pentru comunicarea rezultatelor
de către unul dintre operatorii noștri
în cel mai scurt timp posibil.

Istanbul

Orice intensificare produce memorie, mi-ai spus în timp ce ne
puneam centurile de siguranță, iar când la contactul cu solul mi-am
mușcat limba până la sânge, ți-am dat dreptate. Era dimineață și
Istiklalul zvâcnea ca tendonul unui jucător de la Fenerbahçe,
Istiklal, un spațiu care nu te include, te tolerează, unde oamenii își iau
resursele din energia prezentului, din mirosul de midii picante umplute cu
orez, iar mai pe seară de castane coapte, muzica ne încetinea mișcările, ne
făcea una cu turiștii, cârd de șoareci hipnotizați,
îndrumat spre terase.

Ca de atâtea alte ori într-un oraș nou nu știam ce să comand și
te-am lăsat pe tine. Ca de atâtea alte ori într-un oraș nou ți-am făcut o
fotografie pe furiș: coborai cu degetul pe meniu, aveai
magnetismul unui iluzionist gata de un truc nou, siguranța lui
Stalin și Churchill împărțind Europa pe un șervețel,
inima mea putea fi orice pisică din orașul acela, gudurată la picioarele
tale,
eram toată numai künefe și salep, pișmaniye și çay, o baklava
înecată în miere.

Am traversat Taksimul, te țineam strâns de mână deși
nu era nevoie, atentatul trecuse, un nou aeroport avea să se deschidă,
tu știai cartierele în timp ce eu mă simțeam
ca un negustor căruia i s-a răsturnat coșul cu fructe și rodiile au luat-o
la goană pe străzi. Ca de atâtea alte ori într-un oraș nou.

Am încercat să țin minte totul, să învăț ceva din ordinea
Marelui Bazar, unde movilițele de mirodenii nu se amestecă între ele.
Să-mi întipăresc în minte vorbirea grăbită și ușor
caraghioasă a localnicilor amintindu-mi de personajul lui Cortázar
care vomita iepurași. Am fost convinsă că sufletul e
o moschee cu încălzire prin pardoseală, iar liniștea o eșarfă scumpă,
unicat
pentru care te tocmești până la epuizare doar ca să descoperi acasă
eticheta pe care scrie made in China.

S-au întâmplat atâtea lucruri la Istanbul, nici cu
ranga nu mi le-aș putea scoate din cap. Pescărușii zburând
înspăimântător de jos, sclipirea Bosforului, străduțele scufundate în
mirosul de narghilea, gura ta după rakı, umplându-mi corpul de
aroma anasonului, și când, pe feribotul ce ne ducea spre Kadıköy,
mi-ai spus pentru prima data după mult timp
că ești fericit.

Să-ți povestesc cum aș fi vrut să acopăr momentul ăla
inefabil sub un clopot de sticlă? Vezi, folosesc cuvinte mari,
cuvintele școlarilor sârguincioși în comentariile de bac, dar cum altfel
să-ți descriu emoția de atunci?

Sunt intensificări pentru care memoria nu mai are lungime
de bandă și e mai bine așa. Toate imaginile care nu au ajuns în
terminațiile digitale ale viețilLor noastre ne-au făcut mai reali.

Emoția de atunci e dimineața asta căreia nu-i fac față și
bucuria de pe chipul mecanicului când e chemat
să curețe motorul aeronavei de
păsările arse în el în timpul zborului.

Acum când sub luna plină se vede Jupiter

A fost ce-a fost și mai e atât de puțin că nici nu mai contează.
(Rodica Draghincescu)

E din nou ziua mea, ceva ce în ultimii ani îmi provoacă
bucurii intubate și o stranie senzație de inadecvare. Am un
corp nou cu care încerc să comunic și să mă
înțeleg. Îi ascult nevoile, îi dau odihnă și fier, odihnă și
Nutella, odihnă și freshuri de portocale. Uneori
sex, deși în ultima vreme tot mai rar și tot mai greu.
E greu să icnești la fiecare mișcare, să-ți pierzi
elasticitatea, să te clatini de câteva ori deasupra ca o barcă
gata să se scufunde, să obosești. Să o iei de la capăt
fără să crâcnești. Sunt un uriaș ou Kinder cu surprize care
se vrea atins & lins. Și încă n-am ajuns la capătul iubirii.

Sânii mari pe care mi i-am dorit întotdeauna atrag acum
privirile preț de câteva clipe, până când dintr-unul
țâșnește laptele și se dărâmă toată șandramaua. Știu,
alte viitoare mame fac economii, stochează celulele stem
pentru a le asigura viitorilor copii tinerețe fără bătrânețe și viață
fără de boală. Eu nu fac nimic pentru copilul meu. Ba dimpotrivă,
încerc să profit cât mai pot de singurătatea în doi,
de nopțile în care putem dormi goi. De diminețile
leneșe, în care avem timp de întrebări: cum ai dormit?
ce ai visat? azi plătim sau mai amânăm?

Și încă n-am ajuns la capătul iubirii.

Încerc să ascult melodii vesele, să emit doar emoții pozitive,
să-mi ajut aproapele, să găsesc pacea, conceptul ăsta nobil și
evaziv, care a adus mai mult rău decât bine. Închid ochii, sorb din
fresh, mă-ntreb dacă așa va fi și la mine. Acum când sub luna plină
se vede Jupiter, mă uit la singura poză developată cu noi doi
și-mi amintesc vorbele prezentatoarei: *Fețele lor se aseamănă și,
dacă e să-i credem pe cercetători, sunt făcuți unul pentru celălalt.*
Sunt cea născută în zodia Milf și mă așteaptă bucurii noi.
Nopți albe și movilițe de scutece în gunoi. Și drumuri dese pe autostrada
dormitor-baie. Și sex pe furiș, pe apucate, după ploaie.
Și încă n-am ajuns la capătul iubirii.

Natural Born Digitals

Cum stau în picioare lângă ușile de la metrou, cu plasele de cumpărături, gravă și gravidă, mă uit la oamenii de pe scaune, la capetele plonjate în ecranul telefonului, cu mâhnirea aia cu care l-am mai privit poate doar pe băiatul de care îmi plăcea în liceu când am aflat că e gay. O corporatistă toată numai Zara și Massimo Dutti se uită la filmulețe cu un chinez ce repară vase ciobite folosind noodleși instanți pisați, transformați într-o pastă solidă cu puterea chimicalelor. Are revelații brutale, pupilele i se dilată, simt că o să dea *like*.

Aseară am văzut un film în care, de fiecare dată când cei doi se certau, ea îi gătea omletă cu ciuperci toxice, provocându-i o indigestie cruntă, care îl făcea mai vulnerabil decât un ficus în perioada

renovărilor, mai neajutorat ca un vânzător surdomut de mărunțișuri jefuit de doi copii cu ADHD. Atunci o implora să rămână, să aibă grijă de el și totul se termina cu bine. Unii ar zice că e dragoste, contemporanii mei numesc asta postironie sau postsinceritate, opțiuni culturale care mă lasă rece. Suntem histrioni sangvinici superdigitalizați și nepregătiți pentru viață, simple cifre într-o statistică ținută de cefe late și doamne pentru care limbajul e o șuviță blocată-ntre două bigudiuri încinse.
Avem nevoie de soare, de loțiuni de plajă, de glumițele obosite de pe Times New Roman. De sex. De xanax. Suntem răspunsuri

parțiale unii pentru ceilalți, o groapă cu nisip de unde toți și-au luat lopățelele și au plecat.

Ce-ar spune euroscepticii despre noi?
Ce ne-au învățat la ora de științe ale naturii?
Insectele organizate social, îndeosebi furnicile, sunt în general entități neindividualiste, cu voință colectivă, gata să se sacrifice pentru colonia din care fac parte. Pe naiba. N-am învățat nimic de la nimeni. Pentru noi chinezii n-au inventat încă nimic să ne pună viața la loc. Niciun shortcut spre fericire, nicio aplicație capabilă să ne facă mai atenți la nevoile celor de lângă noi, să ne estompeze defectele de fabricație. Doar universuri compensatoare, realități virtuale în care grafica e concepută de bijutieri maniaci și organizatori de nunți și botezuri. Universuri unde există scaune pentru toată lumea și asta e suficient cât să fim fericiți.

Obsessive Confessive Disorder

Am trăit cele mai glorioase lucruri în 2019.
M-am căsătorit. Am absolvit. Am făcut un copil.
Am tradus, am scris o disertație, am învățat câteva
lucruri esențiale despre frică, am râs mult și am făcut ceea ce
fac oamenii când se pregătesc să intre în timp, să-și propage
informațiile genetice în viitor.

Ce nu m-a omorât nu m-a făcut mai puternică.
Ce nu m-a omorât abia așteaptă să o facă.
Am avut grijă cu cine îmi fac intertextele, am privit
la microscop cum o depresie mică încerca să-și facă
loc lângă una mare.

Dar vine noaptea și în rezerva 12 somnul se lasă așteptat
mai ceva ca rezultatul unui test de sarcină.
Acum când s-a lăsat liniștea și greierii și-au început
cântecul de împerechere, e momentul maximei singurătăți.
Părăsit de ajutoarele sale, calmantele, corpul face față
torpilelor durerii cu anduranța unui taur din Pamplona.

Privesc spre fereastra spitalului și ca să-mi distrag atenția
construiesc din imaginație peisajul de afară. Compun în
minte primele cifre din CNP-ul fiului meu. Inventariez instrumentele
prin care industria liniștirii copiilor a venit în ajutorul părinților.

Pătuțuri cu norișori din materiale biodegradabile și non-sintetice. Balansoare și leagăne cu baterie. Carusel cu funcții multiple, ax rotitor și melodii în trei limbi străine pentru a face din urmașii noștri niște mici poligloți gata oricând de emigrare. Scaune cu vibrația mareelor, ursuleți cărora le bate inima, perne cu miros de mamă și cd-uri cu 24 de ore de sunete albe.

Închid ochii și citesc ca la un examen oftalmologic cuvintele pe care un mag al capitalismului le scrijelește pe tăblița minții mele

KENT DUNHILL MDMA LSD M&M
RIVOTRIL ANXIAR TRAMADOL STILNOX
TWIX DUREX STRONGBOW ABSINTH

Am învățat totul despre industria liniștirii adulților.

